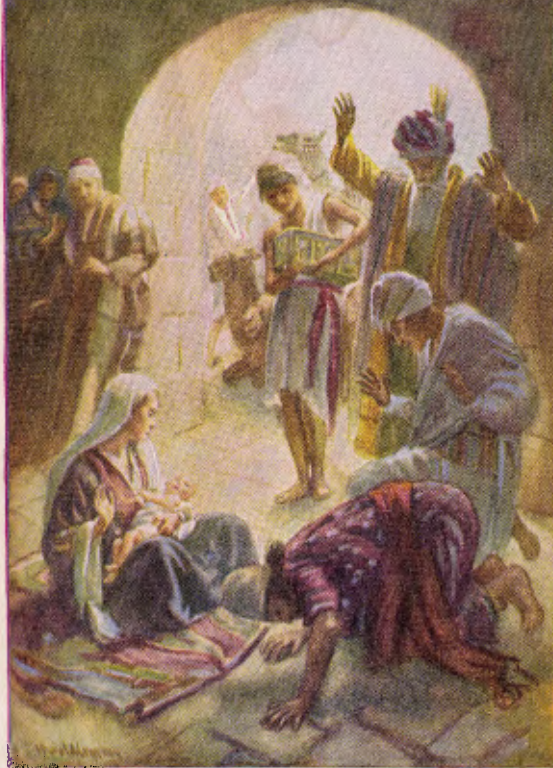

B.K.V. Amsterdam

Copyright H.J.H. Amsterdam

Aanbidding.

Mattheus 2 : 11

Kerstgeschiedenis

IN de dagen, toen de Romeinen over de Joden regeerden, en Herodes, met goedvinden van de keizer van Rome, koning was over het volk, leefde er een zeker priester, Zacharias geheten. Hij en zijn vrouw Elisabeth waren vrome, gelovige mensen. Ze behoorden bij de weinigen, die op Gods beloften hoopen, en de Zaligmaker verwachtten.

Wat hadden ze veel om de Verlosser gebeden! Maar 't leek wel of God hen niet hoorde, en of Hij op hun bidden niet lette. Dat maakte hen dikwijls droevig. Als ze niet zo zeker waren geweest, dat de Heere trouw is aan Zijn Woord, dan hadden ze de moed wel moeten verliezen, en het bidden moeten opgeven. Er was nog iets, dat hen bedroefd maakte.

Ze hadden geen kind.

En ze hadden er toch ook zo dikwijls om gebeden.

Maar ook dat gebed was niet verhoord. En daarvoor hadden ze de moed wel verloren, en het bidden wel opgegeven.

Ze waren oud geworden, en oude mensen krijgen geen kinderen meer. Dus baden ze er ook niet meer om.

Nu leefden ze als twee stille mensen, teleurgesteld in hun verwachting.

Geen kind!

Als de Zaligmaker kwam, zouden zij geen kind hebben om Hem te danken en lief te hebben.

Waarom had God hun gebed niet verhoord?

Had hij hen niet lief? Lette Hij niet op hen? Wist Hij niet, hoe ze naar een kind verlangd hadden? Zag Hij niet, hoe ze verlangden naar de Zaligmaker? Het kind zou niet meer geboren worden, daar was het nu te laat voor.

En de Zaligmaker kwam ook maar niet.

Dat was een grote droefheid in het leven van Zacharias en

Elisabeth. En toch had God Zacharias en Elisabeth wel lief. Toch lette Hij wel op hen. Hij wist alles van hen, en Hij had al hun gebeden gehoord. Hij zou ze ook verhoren. Maar op Zijn tijd. Want de Heere hoort al de gebeden van Zijn volk. Er gaat er niet één van verloren, al is de uitkomst ook misschien heel anders dan zij het verwachten. En dikwijls geeft God ons dan veel meer, dan wij van Hem vragen.

Zo zou de Heere ook met Zacharias en Elisabeth doen. Daarom moesten ze zo lang wachten.

Op een dag was 't Zacharias' beurt om in de tempel te gaan, en het reukwerk te offeren. Terwijl de priester op het altaar de kruiden brandde, en bad, stond het volk buiten te wachten. Ook zij baden, ieder met zijn eigen woorden de Heere vragende om wat zijn hart begeerde.

Maar wat ze ook baden, iedere gelovige Israëliet smeekte de Heere, dat Hij toch Zijn belofte wilde vervullen en de Zaligmaker zenden.

Binnen in de tempel steeg de rook van het offer naar boven en verspreidden de brandende kruiden een heerlijke geur.

Zo stegen de gebeden van priester en volk op tot God, en zo aangenaam is voor de Heere het gebed van Zijn volk, als het in waarheid en met een volkomen hart gebeden wordt.

Vóór het altaar stond Zacharias. Terwijl zijn hart zo vol droefheid was, moest hij toch de Heere vereren en danken voor Zijn genade. Hij moest bidden voor het volk; en de Heere had *zijn* gebed niet verhoord.

Dat was moeilijk!

Toch, gelukkig, dat Zacharias gehoorzaam zijn werk deed; want terwijl hij bezig was, kwam de verhoring van al zijn gebeden. Plotseling stond er een engel aan de rechterzijde van

het altaar. Zacharias schrikte geweldig, en hij beefde van vrees.

Doch de engel stelde hem dadelijk gerust.

„Vrees niet, Zacharias,” zei hij, „want uw gebed is verhoord. Gij en uw vrouw Elisabeth zult een zoon krijgen. Gij moet hem Johannes noemen, dat wil zeggen: „God is genadig.” Dat kind zal u tot grote blijdschap en vreugde zijn; en niet alleen u, maar vele mensen zullen zich over zijn geboorte verblijden. Want hij zal een profeet wezen, evenals Elia. Hij zal het volk wijzen op hun zonden, en hen tot bekering roepen. Uw zoon zal vóór de Zaligmaker uitgaan als Zijn heraut. Daarom zal hij met de Heilige Geest vervuld zijn. Hij mag dan ook geen wijn of sterke drank drinken, opdat de mensen niet denken, dat hij daar zijn kracht uit heeft.

Zo zal hij de harten van het volk toebereiden om de Verlosser te ontvangen.”

Vol verbazing had Zacharias geluisterd naar de woorden van de engel.

Hij kon het niet begrijpen.

De engel beloofde hem veel meer, dan hij ooit aan de Heere

gevraagd had. Hij en zijn vrouw hadden altijd maar om een gewoon kindje gebeden, en nu belofde de engel hem dat zijn kind de beloofde profeet zou zijn, de voorloper van de grote Koning.

Zijn kind zou de heraut van de Zaligmaker zijn!

Maar zij waren al zo oud, Elisabeth en hij, en oude mensen krijgen geen kinderen meer.

Nee, het kan niet waar zijn.

Zacharias schudt zijn hoofd. Het kan niet!

Maar begrijpt Zacharias dan niet, dat de Heere een wonder gaat doen; juist zo'n wonder als bij de geboorte van Izaäk? En weet hij niet, dat, als de Heere Jezus geboren zal worden, er een nog veel groter wonder gebeuren zal? Hij gelooft toch wel, dat de Zaligmaker komen zal?

Had Zacharias daar maar aan gedacht, dan had hij aan de woorden van de engel niet getwijfeld.

Maar nu kan hij het niet geloven. Hij denkt er alleen maar aan, dat Elisabeth en hij oude mensen zijn.

„Nee,” zegt hij tot de engel, „dat geloof ik zo maar niet.

Daar moet ik eerst een teken van zien.”

Hoe durft hij?

Het vriendelijk gezicht van de engel wordt ernstig, en zijn toon klinkt streng.

Hij zegt: „Ik ben Gabriël, die voor God sta. God heeft mij uitgezonden om u deze dingen te verkondigen. Gij zult een teken hebben. Gij zult stom zijn, en niet kunnen spreken, tot op de dag, dat deze dingen geschied zijn. Dat is uw straf, omdat ge mijn woorden niet geloofd hebt, die toch werkelijk vervuld zullen worden op hun tijd. Want het zijn Gods woorden.”

Het volk staat buiten en wacht. Straks zal de priester uit de tempel komen en de zegen over hen uitspreken.

Dat is voor de gelovige Israëlieten een grote troost.

Al wordt hun gebed om de Zaligmaker nog niet verhoord, de Heere vergeet hen toch niet. De priester mag hen nog spreken van Gods genade, en hun nog Gods zegen brengen.

Wat duurt het vandaag lang, eer de priester verschijnt.

Er zal toch niets gebeurd zijn? God is heilig, en de priester is ook maar een zondig mens.

Maar neen, daar gaan eindelijk de gordijnen open.

Zacharias treedt naar buiten.

Wat ziet hij bleek en ontsteld. Er is wel iets gebeurd!

Is hij blij? Bedroefd?

Hij heeft iets gezien in de tempel, dat staat vast. Maar wat?

Een verschijning? Een engel?

Zou de Heere Zijn belofte gaan vervullen?

Het volk wacht.

Daar heft Zacharias zijn hand op, en wenkt hen toe. Hij beduidt hun, dat hij niet spreken kan, en dat ze dus zo maar heen moeten gaan.

Wat is dat erg voor Zacharias! Ongezegd moet hij het volk wegsturen.

Nu is hij diep bedroefd over zijn ongeloof.

Hoe heeft hij zo tegen de engel durven spreken?

O, had hij het nu eens uit kunnen jubelen, om de Heere te danken voor het grote geluk, dat hem wacht. Maar hij kan niet; hij moet zwijgen. Hij kan niet eens het volk zegenen. Dat is de straf voor zijn grote zonde, dat hij Gods Woord niet geloofd heeft. Maar bij al zijn droefheid is hij toch ook blij. Hij is stom, omdat wat de engel gezegd heeft, waar is. Hij zal een zoon krijgen, en die zal de voorloper van de Verlosser zijn. Het is waar, want hij is stom. Dat is zijn teken.

Hij kan als hij thuis komt ook het grote nieuws niet aan Elisa-

beth vertellen; hij moet het voor haar opschrijven. En dan moeten ze geduldig wachten, tot de Heere Zijn belofte vervult.

Zes maanden later werd de engel Gabriël weer door God uitgezonden, nu naar Nazareth, een klein stadje in Galilea. Daar woonde Maria, een jong meisje, dat op het punt stond te gaan trouwen met Jozef, de timmerman uit het plaatsje.

Jozef en Maria stamden beiden af van het geslacht van David, de beroemde koning; maar niemand zag het meer aan hen, want Maria was maar een heel eenvoudig meisje, en Jozef een doodgewone werkmans. Aan dat meisje moest de engel ook een boodschap van God brengen.

Hij kwam bij haar binnen, en groette haar:

„Wees gegroet, gij begenadigde. De Heere is met u. Gij zijt gezegend onder de vrouwen.”

Wat een wonderlijke woorden!

Maria werd er ontroerd van. De verschijning van de engel had haar al zo geschokt, en nu die woorden.

Bedoelde de engel, dat God haar boven alle vrouwen zegenen zou, haar boven allen Zijn genade zou tonen?

O, maar dat kon slechts één ding betekenen. En ze was zo'n eenvoudig meisje.

De engel zag wel, hoe Maria ontroerde, en hij begreep best, dat ze verschrikt was. 't Was ook een ontzaglijke boodschap, die hij bracht.

Maar hij stelde haar gerust. „Vrees niet, Maria,” zei hij. En toen verzekerde hij haar nog eens: „Gij hebt genade bij God gevonden.

God heeft u uitverkoren om u een bijzondere gunst te schenken. Gij zult een zoon krijgen, en ge moet hem JEZUS noemen, want hij zal de Zaligmaker wezen. Hij zal groot zijn, en de

Zoon des Allerhoogsten genaamd worden, en God de Heere zal hem de troon van zijn vader David geven. Maar Hij zal veel heerlijker Koning zijn, en tot in eeuwigheid regeren.”

O, nu was Maria nog veel meer ontroerd.

Het is dus waar, wat ze gedacht heeft. Zij zal de moeder van de Zaligmaker zijn.

Dat was wel waarlijk een grote genade. Wat was God goed voor haar!

Maar — één ding begreep ze niet. Ze was niet getrouwd. Hoe zou ze dan een zoon krijgen?

Vragend zag ze de engel aan.

„Ik ben niet getrouwd,” zei ze, „hoe kan dat dan?”

De engel zag en hoorde wel, dat Maria niet ongelovig was, zoals Zacharias. Daarom bestrafte hij haar ook niet, maar hij gaf haar antwoord op haar vraag.

„Dat kind,” zei hij „wordt door een wonder geboren. God zal Hem geven. De Heilige Geest zal over u komen, en de kracht des Allerhoogsten zal u overschaduwen, daarom zal ook dat

kind, waarvan gij de moeder zult zijn, heilig zijn, en de Zoon van God genaamd worden.”

En nu gaf de engel, hoewel ze er niet om vroeg, aan Maria een teken.

„Uw nicht Elisabeth, die al zo oud is, krijgt ook nog een zoon. Want geen ding zal bij God onmogelijk zijn.”

Nu was Maria tevreden, al kon ze het ook nog niet alles begrijpen. Het was zo'n wonder-heerlijke boodschap.

Ze boog onderworpen haar hoofd en zei:

„Zie ik ben de dienstmaagd des Heeren, mij geschiede naar uw woord.”

Natuurlijk kan Maria, na deze heerlijke boodschap van de engel maar niet rustig in Nazareth blijven. Er zal in het huis van Zacharias zo'n grote blijdschap zijn. Dat wil ze met haar eigen ogen zien, en ze wil vertellen van haar eigen geluk.

Haastig maakt ze zich dus klaar en reist naar Judea.

O, het houdt niet op met de wonderen.

Want als Maria bij Elisabeth binnen komt, dan hoeft ze haar niets te vertellen. Elisabeth weet het al. De Heilige Geest heeft het haar verteld.

Juichend snelt ze Maria tegemoet.

„De moeder des Heren,” jubelt ze. „Hoe komt die hier? Gezegend zijt gij onder de vrouwen!”

Ja, want dat is het voornaamste voor Elisabeth: dat de Zaligmaker komt.

„O,” zegt ze, „zalig zijt ge, dat ge het geloofd hebt. Want wat de Heere gezegd heeft, zal zeker gebeuren.”

Elisabeth zal de moeder worden van de beloofde profeet, en Maria — haar zoon zal de Zaligmaker zijn.

God heeft Zijn volk niet vergeten.

Er zijn bijna geen woorden om zo'n grote vreugde uit te spreken.

Doch Maria vindt eindelijk toch woorden, en ze dicht een lofzang waarin ze God looft. „Mijn ziel maakt groot de Heer,” juicht ze, „en mijn geest verheugt zich in God, mijn Zaligmaker.

Hij heeft mij, eenvoudig meisje, uitgekozen, om de moeder te zijn van de Verlosser. Hij, Die machtig is, gaat dit grote werk doen, en Zijn barmhartigheid is eeuwig over allen, die Hem vrezen. De hoogmoedigen heeft Hij verstrooid en machtigen van de tronen afgetrokken, maar nederigen heeft Hij verhoogd. Hongerigen heeft Hij met goederen vervuld, en rijken zendt Hij ledig weg. Hij is Israël, Zijn volk, weer genadig, omdat Hij denkt aan wat Hij aan Abraham en zijn zaad beloofd heeft.” Nog verscheiden weken bleef Maria bij haar nicht. Doch toen de tijd naderde, dat het kindje van Zacharias en Elisabeth geboren zou worden, ging ze terug naar haar huis.

Bij Zacharias en Elisabeth werd een zoon geboren. Wat een beroering bracht de geboorte van dit kind te weeg!

Iedereen in het stadje sprak er van.

„Hebt ge het al gehoord? Zacharias en Elisabeth hebben een zoon. Hoe is dat mogelijk? Zulke oude mensen!”

Wat zullen ze blij zijn, en wie zou er niet mee blij zijn met deze gelukkige mensen.

„Dat heeft God gedaan,” zeiden de gelovige Israëlieten.

Er kwam veel bezoek van familie en burens en vrienden. Ieder wilde dat kind zien. En toen het jongetje acht dagen oud was, en besneden zou worden, als teken, dat het ook bij Gods Verbond hoorde, toen kwamen ze allen om die plechtigheid mee te maken.

Het kindje zou nu ook zijn naam krijgen.

Nu, daar hoefde niet lang over gepraat te worden. Het zou natuurlijk Zacharias heten, naar zijn vader.

Ja, natuurlijk, Zacharias.

Maar Elisabeth schudde haar hoofd.

Nee, niet Zacharias. Johannes moet hij heten, „God is genadig” moet hij genoemd worden.

„Wat?” zeiden de familieleden en buren, „Johannes? Maar wie heet er dan zo in uw familie? Niemand toch zeker. En zijn vader heet Zacharias.

Waarom zal het kind dan geen Zacharias heten?

Die moeder bedenkt al wat raars; we zullen 't zijn vader maar eens vragen.”

Zij wenkten Zacharias.

„Hoe moet het kind heten? Toch zeker Zacharias, naar u?” Zacharias wees naar een schrijftafeltje.

Och, had hij toch kunnen spreken.

Toen ze hem het schrijftafeltje gegeven hadden, schreef hij gehoorzaam op, wat de engel gezegd had.

„Johannes is zijn naam.”

Alle mensen keken verbaasd.

Dit kind heette Johannes: God is genadig.

Waarom was dit zo? Wat was dit voor een bijzonder kind?

Betekende het, dat de Heere verlossing ging geven?

En nog meer wonderlijke dingen gebeurden er.

Plotseling begon Zacharias te spreken.

Ja, want nu was alles gebeurd, wat de engel gezegd had; en Zacharias had nu getoond, dat hij Gods Woord geloofde. Daarom mocht zijn tong worden losgemaakt.

Wat 'n vreugde om weer te kunnen spreken, om zijn blijdschap uit te kunnen zeggen, om met zijn mond te kunnen danken voor

zijn geluk. En wie zou hij anders danken, dan de Heere, de God van Israël.

„Geloofd zij de Heere, de God van Israël,” juichte hij, „want Hij heeft aan Zijn volk gedacht, en verlossing gegeven. Uit het huis van David komt de Zaligmaker, zoals Hij ons door de profeten voorzegt heeft. Die zal ons verlossen van onze vijanden, want de Heere denkt aan zijn Verbond en aan de eed, die Hij aan Abraham heeft gezworen. Dan zullen wij Hem dienen, zonder vrees, in heiligheid en gerechtigheid al de dagen van ons leven.”

Toen sprak Zacharias ook over zijn eigen kindje.

„Gij kindje,” zei hij, „gij zult een profeet des Allerhoogsten genaamd worden; want gij zult voor het aangezicht des Heeren heengaan om zijn wegen te bereiden, en gij zult het volk leren, wie de Zaligmaker is, en dat door Hem vergeving van zonden verkregen wordt, zodat wij voor de dood niet meer behoeven te vrezen, maar in vrede leven kunnen.”

Toen Maria weer thuis kwam, na haar bezoek aan Elisabeth, was er in Nazareth maar één mens met wie ze kon spreken over al de heerlijke dingen die ze beleefd had. Dat was Jozef. Jozef wist er ook al iets van; want toen Maria weg was, was er op een nacht in zijn droom een engel bij hem gekomen, en had hem verteld, dat Maria, met wie hij trouwen zou, een zoon zou krijgen door de Heilige Geest, en dat hij dat kindje als zijn eigen kind moest aannemen.

Heerlijk was 't voor Maria, dat Jozef het ook wist. Nu konden ze er samen over praten. Maar verder bleef het voor iedereen een groot geheim.

Och, de mensen zouden het immers toch niet begrepen hebben. Maria en Jozef begrepen het zelf nog niet eens helemaal,

hoe zouden ze het dan aan de mensen hebben kunnen uitleggen.

Nee, het beste was maar, dat ze tegenover anderen zwegen over het mooie, grote geheim.

Doch de tijd, dat het kindje geboren zou worden, kwam al dichterbij. Toen gebeurde er iets, dat de hele wereld in rep en roer bracht.

Augustus, de grote keizer van het machtige Romeinse rijk, gaf een bevel, dat zijn rijk beschreven moest worden, omdat hij weten wilde over hoeveel mensen hij wel regeerde.

Al zijn onderdanen moesten opgeschreven worden, en iedere man moest zich daarom melden, echter niet in de stad waar hij woonde, doch in de plaats waar zijn geslacht geboren was. Wat een opschudding bracht dat te weeg! Honderden mannen en vaders moesten hun huis en gezin verlaten om te reizen naar hun eigen stad.

Wat 'n gepak en gejaag! Wat een gereis en getrek!

Wat 'n gemopper tegen de keizer! Die commandeerde maar; en het kon hem niet schelen, hoe hij de mensen in de war maakte.

Ook Jozef en Maria waren diep geschokt! Want Jozef moest weg uit Nazareth om naar Bethlehem te gaan, de geboorteplaats van David. Hij stamde immers van het geslacht van David af.

Dat was een slag! Dat Jozef nu juist weg moest gaan, nu het kindje haast zou geboren worden, en Maria hem zo nodig had. Moet Maria nu alleen blijven onder al die mensen, die van 't geheim niet weten?

Nee, dat kan niet. Ze moet maar met Jozef meegaan. Dat is ook niet gemakkelijk, maar het is toch beter, dan alleen achter

blijven. Dus pakt Maria alles bij elkaar, wat nodig is voor de reis en voor het kindje, en trekt met Jozef naar Bethlehem.

Wat is dat droevig. Heeft de Heere hen nu toch vergeten?

Hij is zo machtig. Had Hij niet kunnen maken, dat Maria in haar huisje blijven mocht?

O ja! Dat had de Heere wel kunnen doen.

Maar Hij doet het juist niet. Hij wil juist, dat Maria naar Bethlehem gaat, want het kindje *moet* in Bethlehem geboren worden, omdat het de Zoon van David is. Dat heeft de profet Micha lang geleden al voorspeld, en deze profetie moet vervuld worden.

Daarom heeft de Heere gemaakt, dat keizer Augustus zijn rijk laat beschrijven. De machtige keizer denkt, dat hij alles regeert; hij weet niet, dat God *hem* regeert, en dat hij niets doen kan zonder Gods wil. Hij weet niet, dat hij de wereld moet laten beschrijven, omdat er in Nazareth een eenvoudig meisje woont, dat naar Bethlehem moet gaan. Hij weet niet, dat hij mee moet werken om te laten geschieden, wat God voorspeld heeft. Die domme keizer in Rome. Wat weet hij weinig!

Jozef en Maria weten er meer van, al begrijpen ze het ook niet alles. Misschien hebben ze samen ook wel over de profetie gesproken, en dan zijn ze rijk getroost, al bleef het ook moeilijk. De Heere heeft hen niet vergeten, het *moet* alles zo gebeuren.

Als ze in Bethlehem aankomen, zoekt Jozef gauw een plaats, waar ze de nacht kunnen doorbrengen, en waar Maria kan rusten van de vermoeiende reis. Maar, ze zijn niet de enigen, die zich daar melden moeten, en vele mensen zijn al voor hen aangekomen.

Alle huizen zijn vol.

„Geen plaats, geen plaats.” Dat is het enige antwoord, dat Jozef te horen krijgt. Nergens meer een bed vrij.

In de herberg dan?

Nee, ook daar niet. Alle bedden zijn bezet.

Wat nu te doen?

Maria kan toch niet op straat blijven lopen. De mensen zien toch wel, dat ze rust nodig heeft. Is er niemand, die voor haar op wil staan?

Niemand!

De waard weet eindelijk nog wat te bedenken.

In de stal — daar ligt wel wat stro.

Daar moeten ze maar zo lang een bed van maken. Dan kan die arme vrouw tenminste gaan liggen. Misschien gaat er morgen wel een gast weg en komt er een bed vrij.

Bedroefd trekken Maria en Jozef naar de stal, achter de herberg. 't Is niet eens een mooie, warme, Hollandse stal. Er is geen dak op, er is alleen maar een muurtje om, en daar kan iedereen zo maar overheen kijken. Er staat een kribbe en er ligt wat stro.

Jozef maakt in een hoekje een bed voor Maria, en dan kan ze gaan rusten. Morgen zal er wel plaats voor hen zijn; het kind zal toch niet in de stal geboren worden.

Maar waarlijk, wat niemand zou verwachten, gebeurt.

Het kind wordt in die nacht geboren. In de stal.

Is dat nu toch niet vreselijk! Is 't niet om bij te huilen!

Armer kan het niet. Een kind in een stal geboren; geen dak boven zijn hoofd; geen bedje om in te liggen.

Is dat niet een ongeluk? Weet God dat wel?

Maar God regeert toch! Hij doet toch alles, zoals Hij het wil.

Wil Hij dan, dat dit kind zo arm geboren wordt?

Ja, zo wil Hij het.

Want dit kind is het beloofde kind; het kind waarop alle gelovige mensen gewacht hebben, van Adam en Eva af, tot Jozef en Maria toe. Dit kind komt om de wereld te redden; om die wereld van de duivel af te nemen, en weer aan God terug te geven. Die wereld is boos en zondig, en verdient Gods straf. Zij verdient geen weldaden van God; geen huis en geen bed, nee, geen plaats op de aarde. Zij verdient arm te zijn, doodarm.

Daarom is er voor dit kind geen plaats. Want dit kind komt om de plaats van de mensen in te nemen. Het komt om Gods straf voor hen te dragen. Het komt om arm en verstoten te zijn, opdat God de mensen weer tot zich nemen en zegenen kan. Daarom heeft de Zoon van God al Zijn macht en heerlijkheid in de hemel verlaten, en ligt nu als een zwak, doodarm kindje in de kribbe.

Nee, dit is geen ongeluk. God wil het zo.

Ofschoon Maria niet alles begrijpt, is ze toch schatrijk met haar kindje.

Haar kindje.

Ze drukt het aan haar hart en kust de kleine handjes en voetjes.

Wat 'n rijkdom!

Jozef moet het ook eens in zijn armen nemen.

Ze kunnen er niet genoeg naar kijken.

Maria's zoon.

Maar o, wonder, ook Gods Zoon.

Haar *kind*. Maar ook haar *Zaligmaker*.

Wie kan dat begrijpen?

Maria niet, en Jozef ook niet.

Maar ze *geloven* het. En ze zijn o, zo gelukkig, al zijn ze ook in de stal.

God maakt het goed. De Zaligmaker is geboren, de Verlosser is er. Ze hebben Hem hier bij zich, ze kunnen Hem in hun armen nemen, ze mogen Hem kussen.

Zo dicht is God nu bij de mensen gekomen, nog dichter dan in het Paradijs.

Zijn eigen Zoon is hier.

Dan is toch alles goed.

Laat 't nu maar donker wezen. Laat keizer Augustus op zijn gouden troon maar denken, dat hij de wereld regeert. Hier is Gods Zoon, Die Zijn volk komt redden.

Ze raken niet uitgekeken, Jozef en Maria, en er niet over uitgepraat.

Maar eindelijk wikkelt Maria haar kind in de doeken en legt het neer in de kribbe.

Dan is 't stil in de stal, en stil in Bethlehem.

Maar Jozef en Maria kunnen hun gedachten niet stil zetten. Het blijft juichen in hun hart: De Zaligmaker is geboren. Nu wordt alles, alles anders.

God is genadig. Alles is goed, ook in de grootste armoede.

Hoe zal nu de geboorte van Gods Zoon aan de wereld bekend gemaakt worden?

Zullen er deftige afgezanten wegtrekken naar paleizen en kastelen om de blijde boodschap te melden aan groten en voornamen? Of zullen er herauten te paard rondrijden met trompetten en vaandels om het op de hoeken van de straten uit te roepen: „De grote Koning is geboren, de grote Zoon van David is gekomen?” Zal er een boodschap naar koning Herodes gaan, of naar keizer Augustus, dat de Koning der koningen op aarde is gekomen?

Och neen! Wat betekent al die aardse praal en pracht voor de Zoon van God, voor de Koning uit de hemel?

Zijn komst wordt op veel heerlijker wijze bekend gemaakt. Er komt een boodschapper uit de hemel. Niet voor keizer

Augustus, niet voor koning Herodes. Niet voor machtige en voornamen, die zich zelf zo goed weten te redden. Neen, de boodschap komt bij arme stakkers, die geen raad weten met hun zonden, die verlangen naar vrede met God, die wachten op de Verlosser en om Hem bidden.

Buiten Bethlehem in het veld van Efrata zijn in die nacht de herders met hun kudde. Ze houden de wacht, en zorgen dat hun vuur blijft branden, want er kon een wild dier komen om een beest van de kudde te roven.

't Is donker om hen heen, en donker in hun hart.

Ze hebben verdriet over hun volk, dat door een vreemde keizer geregeerd wordt. Er zit geen koning meer uit het huis van David op de troon. Alle glorie is weg.

Maar dat is nog het ergste niet.

Ze hebben groter verdriet, omdat het lijkt, of God Zijn volk vergeet. Geen profeet komt hen meer troosten.

Ze hebben hun leraars, ja. De Sadduceën. Maar die geloven zelf Gods Woord niet. En de Farizeën. Die zeggen, dat ze maar ijverig Gods geboden moeten houden, en ze hebben er nog, o, zoveel geboden bij gemaakt. Maar de arme herders voelen het elke dag: ze kunnen Gods geboden niet houden. Ze zijn zondige mensen; ze hebben een Zaligmaker nodig.

Ach, wanneer komt Hij?

Geen wonder, dat 't donker is in hun hart.

Maar, God kent deze mensen.

Ze zijn Zijn kinderen en Hij heeft hun gebeden gehoord.

Hij zal het licht maken.

Plotseling schrikken de herders op.

Wat 'n licht! Waar komt dat vandaan?

Neen, het is niet het vuur op de grond, ook niet de zon aan de lucht. Het is veel stralender, veel heerlijker.

Verblind knijpen ze hun ogen dicht, en slaan de handen voor het gezicht. Maar als ze hun ogen weer opslaan en durven kijken, zien ze in de lichtglans een engel staan.

O, nu weten ze, waar dat licht vandaan komt.

Het is licht uit de hemel, het is de heerlijkheid des Heeren, die hen omschijnt.

Och, wat zijn de herders bang!

Komt de boodschapper uit de hemel hun Gods straf brengen, omdat ze zulke zondige mensen zijn, omdat ze Gods geboden niet kunnen houden?

Maar neen, het gezicht van de engel is zo vriendelijk en zijn stem klinkt zo blij. Neen, straffen komt hij niet.

„Vrees niet,” zegt hij, „want zie, ik verkondig u grote blijdschap, die voor heel het volk wezen zal. U is heden geboren de Heiland, namelijk Christus, de Heere, in de stad van David. En dit zij u het teken: Gij zult het kind vinden in doeken gewikkeld, en liggende in een kribbe.”

De herders durven weer adem te halen. Alle angst is van hun gelaat en uit hun hart verdwenen. De woorden van de engel hebben al hun vrees verdreven.

O, wat is God goed! Geen straf voor hen, maar genade, verlossing.

De Zaligmaker is geboren. Er is hoop voor hen, want Hij komt de zonden wegnemen, Hij komt vrede brengen tussen God en hen.

Wat zijn deze mensen blij!

Maar hoor! Niet alleen de mensen zijn blij, ook de engelen verheugen zich. Want nu de Zaligmaker gekomen is, nu er weer vrede komt tussen God en de mensen, nu mag de hemel open gaan, nu kunnen mensen en engelen weer samen zingen voor God. Wat is dat heerlijk, ook voor de engelen.

Hoor, ze juichen!

„Ere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde in mensen des welbehagens.”

Hoeveel zijn er wel? Ze zijn niet te tellen. De lucht is er vol van.

En ze jubelen! Ze jubelen tot Gods eer. God maakt vrede tussen Zich en ieder, die door de Zaligmaker verlost wordt. Er komt weer vrede tussen de hemel en de aarde, tussen de mensen en de engelen.

Is ooit de geboorte van een Koningskind op aarde zó bekend gemaakt?

Heeft ooit een kind vrede kunnen brengen in de harten van mensen?

Of de herders genieten?

O, ze wilden wel, dat dit altijd zo bleef. Altijd zo dicht bij de hemel, zo dicht bij de engelen.

Maar dat kan nog niet. Er moet nog zoveel gebeuren.

Dit heerlijke feest gaat voorbij.

Al zingende varen de engelen weg, hoger en hoger, totdat de herders hen niet meer zien, en niet meer horen kunnen. Eindelijk zijn ze verdwenen, en 't is weer donker op de aarde. Maar de herders zullen dit nooit vergeten. Laat nooit iemand hun vertellen, dat de hemel er niet is, en dat er geen engelen zijn. Zij hebben ze gezien en gehoord, die troost kan niemand van hen wegnemen.

Al is de aarde nu weer donker, al is de toestand van hun volk nog ellendig, toch is alles veranderd.

Want in de kribbe in Bethlehem ligt een kindje. Dat is de Zaligmaker; de engel heeft 't gezegd.

„Laten we naar Bethlehem gaan,” zeggen ze tot elkaar. „Laten we gaan zien, wat er geschied is, en wat de engel ons heeft bekend gemaakt.”

Ze lopen zo hard ze kunnen.

En de schapen? Wie zal daarvoor zorgen, als zij weggaan?

O, die geven ze nu rustig over in Gods hand. Hij roept hen naar Bethlehem.

En wie zou niet alles in de steek laten om de Zaligmaker te zien.

Daar is Bethlehem al. Het is er nog stil, alles slaapt nog.

Gelukkig, dat de engel hun een teken gegeven heeft. Waar zouden ze anders moeten zoeken?

Nu gaan ze regelrecht naar de herberg, en achter de herberg naar de stal.

Ze zien Jozef en Maria, maar ze zien hen maar half.

De kribbe, die zoeken ze.

Ze buigen zich er over heen, en kijken.

Ja, juist zoals de engel gezegd heeft.

Een klein kindje, in doeken gewonden.

Een heel gewoon kindje. Er is niets bijzonders aan te zien. Maar toch ligt daar de Zaligmaker, de Verlosser, het beloofde Kind, waarnaar ze zo verlangd hebben. De engel heeft het gezegd. Hij is er! Hun gebed is verhoord. Hij brengt de vrede, waarnaar ze zo gesmacht hebben.

Ze willen het allemaal zien. Ze willen het even aanraken. Ze willen hun grote werkhanden even leggen op het kleine knuistje, even met hun vinger voorzichtig langs het wangetje strijken.

De Zaligmaker!

Hun Zaligmaker, van God gegeven.

O, wat hebben ze dit kind lief.

Schreiend van blijdschap buigen ze aan de kribbe om dit kind te eren, en God te danken.

Dan zien ze ook Jozef en Maria. En dan moeten ze vertellen,

vertellen van al de heerlijkheid, die ze gehoord en gezien hebben.

Geen herauten, geen afgezanten van mensen, maar *engelen* hebben de komst van dit koningskind aangekondigd, hemelse heerlegers hebben gejuicht, omdat dit Kind geboren is. Groter pracht hebben ze gezien, dan ooit een koning of keizer omringd heeft.

Maria en Jozef luisteren.

Wat is dat alles mooi en vertroostend.

God zelf heeft de geboorte van dit Kind bekend gemaakt. De hemel is er voor open gegaan, de engelen zijn er voor gekomen. Maria hoort maar stil toe.

O, ze wist wel, dat haar kind een wonderlijk kind was, maar het wordt nu al wonderlijker, al heerlijker.

Wie weet, wat ze nog meer beleven zal!

Het is Kerstfeest in de stal.

Maar dan moeten de herders toch weer aan hun werk. Het is fijn om aan 't werk te gaan; want nu weten ze, dat ze niet meer alleen zijn in de wereld, maar dat de Zaligmaker bij hen is, nu kunnen ze alle werk met blijdschap doen. Ze doen het nu voor Hem, en Hij maakt alles licht.

En ze kunnen over Hem spreken. Ze kunnen er niet over zwijgen. Aan ieder, die luisteren wil, vertellen ze het.

„De Zaligmaker is geboren. De engel heeft het ons gezegd. Hij ligt in de kribbe; ga maar kijken, dan zul je Hem zien. De hemel was open en de engelen waren vlak bij. Wij zagen ze en hoorden ze zingen.”

Wat hebben de mensen geluisterd!

„Dat is een mooi verhaal,” zeiden ze.

Maar wie heeft het geloofd?

Wie het niet geloofd heeft, is niet naar de kribbe gegaan. En

als hij toch gegaan is, heeft hij daar niet anders gezien, dan een heel gewoon kindje. De Zaligmaker heeft hij niet gevonden. Maar zalig zijn ze geweest, die het wel geloofd hebben. Die hebben hun Verlosser gezien, en zijn verblijd geweest.

In Jeruzalem woonde een oude man, Simeon geheten. Simeon was een van de mensen, die naar de Zaligmaker verlangde. Hij had er, evenals Zacharias en Elisabeth, en alle vrome Israëlieten, veel om gebeden; maar nu was hij oud geworden, en zijn gebed was niet verhoord. Simeon begon te vrezen, dat hij de komst van de Verlosser niet meer beleven zou. Dat maakte hem zeer bedroefd.

Doch de Heére troostte Simeon, en gaf hem een heerlijke belofte, namelijk, dat hij niet sterven zou, eer hij de Christus gezien had.

Op zekere dag zei de Heilige Geest tot Simeon, dat hij naar de tempel gaan moest, want dat hij daar het kind zou zien, waarnaar zijn hart zo vurig verlangd had.

Verheugd ging Simeon, en toen hij in de tempel biddend wachtte, traden Maria en Jozef binnen, met het kind Jezus. Het kindje was nu veertig dagen oud, en zijn ouders brachten hem in de tempel om God te danken voor zijn geboorte, en het offer te brengen, dat in de wet was voorgeschreven. Zodra Simeon hen zag, wist hij, door de Heilige Geest, dat dit het beloofde kind was; het kind, waarom hij zo lang gebeden had.

Vol blijdschap trad hij op Maria toe, en vroeg haar, of hij het kindje mocht vasthouden. Maria legde het in zijn armen, en toen, terwijl hij zijn gelaat, stralend van vreugde, ophief naar de hemel, dankte hij God voor Zijn grote liefde en genade. Wat had de Heere hem rijk gemaakt. Alle droefheid

was uit zijn hart verdreven. Nu kon hij ook rustig sterven, want zijn Zaligmaker was geboren, Die vrede voor hem maakte bij God.

Toen juichte hij het uit: „Nu laat Gij, Heer, uw dienstknecht gaan in vrede, naar Uw woord, want mijn ogen hebben uw Zaligheid gezien, die Gij bereid heb voor 't aangezicht van alle volken; een licht tot verlichting der heidenen, en tot heerlijkheid van uw volk Israël.”

Jozef en Maria luisterden verwonderd naar Simeons woorden. Hoe wist deze oude man, dat hun kind de Zaligmaker was?

O, dat moest de Heere Zelf hem gezegd hebben.

En wat 'n heerlijke dingen zei hij over hem. Ze werden er

zo blij van! 't Was alsof er weer iets van het licht scheen, waarvan de herders verteld hadden.

Het was als een nieuw wonder voor hen.

Toen Simeon het kind aan Maria teruggeven had, strekte hij zijn handen over haar en Jozef uit, en zegende hen.

Hij begon weer te spreken, nu tot Maria.

„Dit kind,” zei hij, „wordt gezet tot een val en opstanding van velen in Israël, en tot een teken, dat wedersproken zal worden. Al wie in Hem gelooft, zal het zien, dat hij zich zelf niet redden kan, maar die zal door Hem gered worden, en een nieuw leven van Hem ontvangen. Hij is gekomen als een teken van Gods liefde en genade, maar velen zullen dit teken tegenspreken en verwerpen. Zij zullen ook door God verworpen worden.

Overall waar de Christus zich aan de mensen bekend maakt, overall waar van Hem gesproken wordt, zal 't uitkomen wat er in de harten leeft. Wie God zoekt, zal de Christus aannemen; wie meent zich zelf te kunnen redden, zal Hem verwerpen. Ieder moet kiezen, vóór of tegen Hem.

Velen zullen Hem verwerpen, zelfs in Zijn eigen volk. Daardoor zal Hij veel moeten lijden. Dat zal ook u smart geven.

Zo diep en groot zal die smart wezen, dat 't zal zijn of er een zwaard door uw ziel gaat.

Maar — Hij is de Verlosser.”

Gelukkig, dat Maria dat geweten heeft. Hoe zou ze anders later het leed hebben kunnen dragen, dat haar hart dreigde te verscheuren, toen haar Zoon door Zijn volk verworpen, en aan het kruis gehangen werd?

Omdat zij wist, dat Hij haar Zaligmaker was, is zij toen in haar grote droefheid toch getroost geweest. Door Zijn lijden werd ook zij gered.

Toen Jozef en Maria alles gedaan hadden, wat de wet voorschreef, vertrokken ze uit Jeruzalem weer naar Bethlehem. Wat moet het heerlijk voor hen geweest zijn, dat er nu ook in Jeruzalem mensen waren, die wisten, dat hun kind de Zaligmaker was. Maar het zou niet bij Jeruzalem en Bethlehem blijven. Niet alleen het volk van Israël, ook de heidenen moesten weten, dat de Verlosser geboren was, want Hij was niet alleen de Heiland voor de Israëlieten, maar voor de hele wereld.

Daarom zorgde de Heere, dat ook buiten de grenzen van Kanaän het grote nieuws bekend werd.

Op zekere dag komt er in Jeruzalem een deftig reisgezelschap aan. Het is duidelijk te zien, dat het voorname mensen zijn. Waar komen ze vandaan? Wie komen ze bezoeken? De rijks-commissaris? Koning Herodes?

De inwoners van Jeruzalem kijken met belangstelling toe, hoe de rijk beladen kamelen door hun straten stappen.

Dan stijgen de reizigers af, en vragen aan de nieuwsgierige toeschouwers: „Waar kunnen we de Koning der Joden vinden, die geboren is?”

De mensen kijken hen verbaasd aan, en halen de schouders op. De Koning der Joden geboren? Ze weten het niet. Er is hier wel een koning Herodes; doch hij is niet als koning geboren, hij is maar als koning aangesteld. En in 't paleis is ook geen prinsje geboren. Neen, ze kunnen het niet zeggen.

De vreemde mensen zijn nu op hun beurt verbaasd.

Weet niemand er iets van? Wat is dat vreemd!

Dan vertellen ze, waarom ze hier komen.

„We komen van het Oosten,” zeggen ze. „We zijn grote geleerden, sterrekundigen; uit de sterren berekenen we, wat er gebeuren zal of gebeurd is. Nu hebben we enige tijd geleden

een onbekende ster gezien. Daaruit hebben wij opgemaakt, dat hier, in dit land, een koning geboren is. Wij zijn gekomen om hem hulde te bewijzen, want het moet wel een bijzondere koning zijn, wiens geboorte op zo wonderlijke wijze, door een ster, wordt bekend gemaakt.”

Wat 'n vreemd verhaal!

Jeruzalem raakt er helemaal van in de war. Iedereen praat er over. Een koning geboren! Zou 't waar zijn? Wie kan dat zijn? Wat zou 't betekenen?

Zou 't?

Allerlei gedachten gaan er door de hoofden.

Maar niemand kan de Wijzen enige inlichtingen geven. Niemand weet iets van een koning, die geboren zou zijn.

Is er niemand in Jeruzalem, die in de tempel was, toen Simeon het kind in zijn armen nam en God loofde? Is er niemand, die weet, dat dat kind de Koning der Joden was?

Neen — niemand schijnt het te weten.

De wijzen zijn zeer teleurgesteld.

Hebben ze daarvoor nu die lange, vermoeiende reis door de woestijn gemaakt?

Hebben ze zich vergist?

Is hun berekening verkeerd geweest?

Ze waren zo zeker van hun zaak.

Maar zie, daar komt een boodschapper van koning Herodes; de wijze mannen moeten bij hem komen.

Want koning Herodes heeft ook het nieuws gehoord, en hij is niet alleen verbaasd, hij is ook zeer verschrikt. Hij is een slimme man, en hij begrijpt onmiddellijk, en beter dan de gewone mensen, dat hier meer achter zit. Die sterrekundigen komen hier zo maar niet voor niets.

Hij weet ook van de profetieën over de Zaligmaker. En die

maken hem nu benauwd. Want als dit kind, waarvan de wijzen spreken, die beloofde Zoon van David is, de Christus, dan ziet het er slecht voor hem uit. Want dat kind zal de echte koning zijn, de koning van God gegeven. En Herodes wil met God niet te maken hebben; hij wil leven zoals hij wil, niet zoals God wil. Daarom is dat kind zijn doods vijand; dat kind en hij zullen elkaar nooit verdragen. Hij wil daarom de wijzen spreken. Hij wil weten, wanneer ze de ster gezien hebben, dan weet hij, wat hem te doen staat. Want dat kind moet wèg. Maar eerst moet hij zekerheid hebben, *waar* dat kind geboren is. Dat kunnen de overpriesters en schriftgeleerden hem natuurlijk wel vertellen.

Dus roept hij die bij elkaar, en vraagt hen, of ze hem zeggen kunnen, waar de Christus geboren zal worden.

Ja, dat kunnen ze wel. Ze kennen de profetie uit hun hoofd. Ze antwoorden hem onmiddellijk: „In Bethlehem, want de profeet Micha heeft gezegd: „En gij, Bethlehem, land van Juda, zijt geenszins de minste onder de leiders van Juda, want uit u zal een leidsman voortkomen, die mijn volk Israël hoeden zal.”

Nu, dat is duidelijk genoeg.

Herodes weet nu, wat hij weten wil. De overpriesters en schriftgeleerden kunnen gaan. De wijzen moeten komen.

Als zij voor hem gebracht zijn, vertellen zij hem van de ster en van hun berekening.

Wanneer is dat geweest?

Nu, dat is al enige tijd geleden, want ze zijn lang onderweg geweest.

Dan vertelt Herodes hen van de profetie. Als het Kind, waarvan de profetie spreekt, hetzelfde is, als dat, waarvan zij de ster gezien hebben, dan is het in Bethlehem geboren.

Hij dringt bij hen aan: „Ga naar Bethlehem en onderzoek nauwkeurig naar dat kind. En als gij het gevonden hebt, bericht het mij dan, dan kan ik ook daarheen gaan om het hulde te bewijzen.”

Ja, Herodes is een slimme man. Hij heeft alles goed berekend, en dat kind kan hem niet meer ontsnappen.

Het is de wijzen wonderlijk te moede.

Ze zijn teleurgesteld en verbaasd. Niemand weet hier, dat dat kind geboren is, en toch is er over geprofeteerd.

En ze hebben toch zijn ster gezien.

Tenminste, als dat zijn ster geweest is. Misschien hebben ze zich vergist. Misschien is hun berekening fout geweest.

Maar de profetie, die is toch waar. Ze willen in ieder geval naar Bethlehem gaan. Ze willen niet meer alleen op hun eigen wijsheid vertrouwen, maar naar Gods Woord luisteren.

Ze zeggen de koning, dat ze naar Bethlehem gaan, en beloven, dat ze hem bericht zullen sturen.

Koning Herodes lacht in zijn vuistje. Mooi heeft hij dat in elkaar gezet.

De wijzen verlaten het koninklijk paleis, en bestijgen opnieuw hun kamelen. Ze trekken Jeruzalem uit op weg naar Bethle-

hem. Hoe is 't mogelijk, dat er niemand van de Joden met hen meereist. Is er niemand in Jeruzalem, die verlangt de Koning te zien?

Het wordt alles hoe langer hoe onbegrijpelijk.

Maar zie, plotseling klaart hun gezicht op.

Kijk, daar voor hen aan de lucht, daar staat de ster, hun ster, de ster van de Koning der Joden.

Wat zijn ze blij!

O, nu weten ze, dat ze op de goede weg zijn. Nu zien ze, dat de profetie waar is. Nu verstaan ze, dat God de ster heeft doen schijnen, opdat ze de profetie zouden horen. Nu begrijpen ze, dat de ster en de profetie bij elkaar horen.

Er komt licht in hun hart. Ze *zullen* de koning vinden, want God leidt hen, Zijn Woord wijst hun de weg. De profetie zegt: naar Bethlehem.

Rustig en verheugd reizen ze verder.

En ze vinden de Koning. In Bethlehem kunnen de mensen hun het huis wijzen, waar Maria en Jozef nu met het Kind wonen.

Daar stijgen ze af, en gaan binnen.

Wat zien ze?

Een nederige woning, een eenvoudige moeder — en een doodgewoon kindje.

Toch twijfelen ze niet. De profetie heeft het gezegd, en de ster heeft het bevestigd. Hier is de Koning der Joden. Hier is de Zaligmaker. Dit Kind is ook hun Koning. Het is de van God gegeven Verlosser.

Eerbiedig knielen ze voor het kindje neer. Ze vouwen hun handen, ze buigen hun hoofd. Ze aanbidden — ze spreken hun liefde uit — ze danken.

En Maria en Jozef danken mee voor dit nieuwe wonder.

Dan doen de wijzen hun reiszakken open, en ze stallen hun schatten uit: goud en wierook en mirre.

Ze hebben er sommen geld voor uitgegeven, want het moest een geschenk zijn voor een bijzondere Koning.

Maar nu vinden ze al hun meegebrachte rijkdom nietig voor *dit* Kind, dat de Zaligmaker is, de Koning uit de hemel, Die de wereld komt redden.

Hem willen ze meer geven dan goud. Hun hart is voor Hem. Dankbaar verlaten de wijzen Maria's nederige huisje, en nemen voor die nacht hun intrek in de herberg. Morgen zullen zij naar hun land terugkeren om daar het blijde nieuws te vertellen.

Doch eerst moeten zij koning Herodes bericht brengen.

Maar 's nachts hebben de wijzen een wonderlijke droom. God waarschuwt hen, dat ze niet naar Herodes moeten gaan, maar langs een andere weg naar huis moeten terugkeren.

Dat doen ze dan ook, en koning Herodes krijgt geen bericht.

Bijbel-Kiosk-Vereeniging
Keizersgracht 756, Amsterdam

Verkoop verboden

Alle rechten voorbehouden

Druk Verweij - Mijdsrecht